

ANY II

NÚM. 27

BARCELONA 10 DE

AGOST DE 1922

Director Literari: ANTONI OLLÉ i BERTRÀN

Redacció i Administració: COTONERS, 6, ent.º

Ramón Surinach Senties

Preu: 25 cèntims.

¡Industrials i Comerciants!

Anunciant-vos a

"Catalunya Literaria"

ens ajudareu en l'obra de

fomentar la

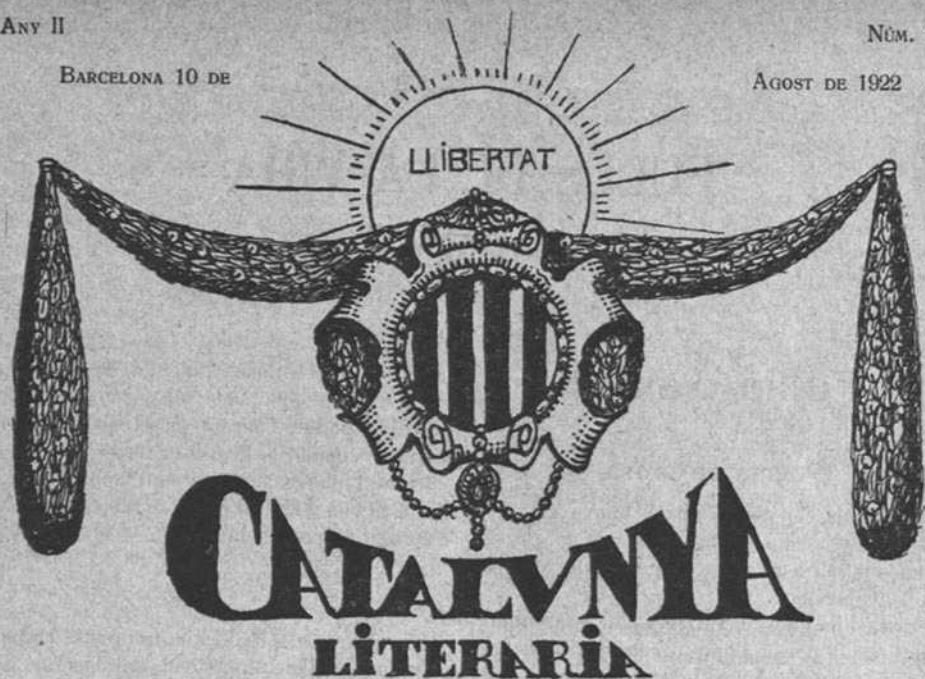
Literatura Catalana

ANY II

NÚM. 27

BARCELONA 10 DE

AGOST DE 1922

Director Literari: ANTONI OLLÉ i BERTRÁN

Redacció i Administració: COTONERS, 6, ent.º

Ramón Surriach Sentfies

FULLS DE LA VIDA

Follia d'amor

(Poema en prosa)

Caminant cap cot i silenciós anava el gentil Bardo boscos enllà fugint de la prosa mundana per a saciar-se i gaudir de lo bell de la Naturaleça.

Era ell un pobre ocell refilador apassionat per la bella poesia i més fonament apassionat encare per la dama dels seus somnis que adorava follament amb tot i no haverla vist més que una vegada. Tan gran era la seva follia d'amor que a voltes en hores de febre creadora dret en mig d'un bosc o dalt d'un penyal tot polsant la tosca lira, recitava inspirats sirventescs en llaor de les gràcies d'ella, per tal d'aconhortar-se de la pena de no veure-la.

Un jorn mentres dormia vora d'uns boixos es despertà sobressaltat, li havia semblat sentir la ven d'ella, goità arreu i joï decepció! no la vegé pas, era el vent que gemegant per entre el fullatge dels pins ho semblava talment, i arrencà a plorar com un infant, però heus-aquí que en lo més intens del seu dolor s'alçà d'un bot, es fregà i refregà els ulls tot sorprès, era ella, la dama dels seus somnis, la seva estimada quina silueta veia darrera d'unes mates. Llençà un crit de joia i anà en persecució de l'aimia ideal que li oferia els braços somrient, mes ella lleugera com un isard s'esmunyia d'ell que adelarant saltava corriols i torrenteres i passava per l'espessa brolla tot estripant-se-li la roba i esgalabrant-se les carns.

Per fi ella s'aturà, pantejant ell s'hi atancà; ella d'un ramell que duia en llençà una flor d'aroma exquisida que cullí ell ràpidament i quan amb els braços oberts anà per abra-

çar-la se l'hi esfumà com una boirina i es trobà abraçat, joï decepció! a la soca d'un arbre enronat d'eura i en el que ella s'hi havia arpenjat al tirar-li la flor.

Plorant amargament i besant amb efusió la flor s'en anà d'allí; allò era terrible, veure-la d'aprop i no poguer-la haver!

Era un cap-vespre d'estiu, i el gentil Bardo dret damunt d'un alt penyal tallat arran de cingle, vora d'un llac profund acompanyat pel sò de la lira recitava inspirades estrofes, que ja! no eren d'amor no, sino de dolor i melangia. La seva veu trista com el cant de l'ocell cego i el crit de l'au ferida ressonava tristament pels avencs i serralades, era un plany, un sospir d'un cor enamorat, un adeu a l'amor perdut. Com si ho haguessin comprés, els rossinyols del bosc refilaren tristament i el vent xiulant per entre el fullatge gemegava estridentment.

Mes, heus-aquí que quan més intens era el seu plany, quan més tristament recitava, vegé altra volta l'hermosa aparició. Era ella, la dama dels seus somnis que pujava poc a poc del fons de les aigües del llac, ella somrient allargant-li els braços blancs com la neu, que amb el misteriós llenguatge dels seus ulls li deia que l'estimava. La seva joia fou immensa, radiant d'alegria volgué parlar-li però se li nuà la llengua a la gola. Oh! per fi la tornava a veure a la seva aimia, les seves queixes i els seus sospirs havien sigut escoltats, no fora un engany com el dia en que li tirà la flor i es trobà abraçat en un arbre, no, els seus ulls no l'enganyaven, era allí formosa com mai amb la cabellera d'or caient-li per les espatlles, remuntant-se poc a poc sota l'aigua. Era feliç, en el paroxisme

de la folla passió llençà un crit de: «jets meva!» i es llençà en el llac on les aigües xapollejant se l'engoliren avall, avall. Al desenrotllar-se aquest drama d'amor callaren les aus i les tenebres de la nit cobriren el firmament i la terra de negror com de dol per la fi del gentil Bardo.

A l'argentada claror de la lluna, aparegué surant damunt les quietes aigües el còs de l'infortunat Bardo. Els ocells de desde les branques dels arbres romperen a chor una trista refiladissa, que era un *requiem* pel que els feia sentir les doïces i vibrants notes de la lira, i del fons de les aigües pujant poc a poc aparegué la bella fada seguida d'una munió de nimfes duent faldades de flors, i ajupint-s vers al cadavre que trobà la mort en ses mateixes il·lusions i que amb tot i cantar en belles troves lo pur i lo diví no pogué fruit d'un amor sobrenatural per la causa d'ésser un esperit imperfecte, tot esguardant-lo fit a fit, estampà en el front moradenc i en els llavis entre-oberts un bes llarg... mentre les nimfes en esbogerrada cursa donçaven a l'entorn tot tirant grapats de flors sobre el còs del gentil Bardo il·luminat per la claror de la lluna.

SALVADOR MAJÓ

Elogi d'uns ulls blaus

L'amiga gentil te un gest ple d'elegància. Suava, seu davant del vetllador omplenat per petites porcellanes i paladeja el te negligentment, mentre una fumerola blava del seu egipci s'enlaira suaument amb lentes giragones.

Els tzigans, d'esmokin vermell juguen una fàcil tonada posant-hi la jaur-ban, estraçal·la el seu comentari alegre de música americana. Ella, la gentil amiga, que te un gest cansat, ple d'una estranya lassitud voluptuosa, escolta la música lleugerament sentimental amb el seu esguard esma-perdut. I en els seus ulls, profundament blaus, voltats per unes misterioses foscors blavoses que diuen

de les nits de pler i d'amor, la llum s'hi reflecta amb estranyes brillantor.

Oh la gentil pecadora dels ulls blaus!

Hom s'ha proposat moltes vegades resoldre el petit problema dels ulls de dona. Deuen ésser blaus, negres o misteriosament verds? I hom ha dit sempre les tres solucions tradicionals. Els ulls blaus, són de somniadora; els negres, de passionària; els verds, són tenebrosos com els de les sirenes de llegenda.

Però aquesta volta, la solució banal, acceptada sempre per una tradició romàntica, de les gentilíssimes donzelles que glateixen d'amor mentre el seu esguard reflexa la blavor del cel o del mar nostre i aquesta volta consideren el mirar torbador de la petita amiga qui es diu un nom estranger i fuma egipcis, i—rar miracle!—te uns ulls blaus misteriosament torbadors, la solució tradicional ha sigut derrotada.

L'autor creu en aquella bella tradició de les damiselles romàntiques: les que tenen una ànima blanca i somniadora: les de les mans fines i esllanguides, on la nota rosada de les ungles punxagudes és per a marcar més la blancor d'assutzena: aquelles que tenen un somni bell que es transforma en bella realitat al trobar un amant qui els hi diu tota una lletania de paraules amoroses, fent-les estremir de goig... I aquestes tendres donzelles, tenen, forçosament, els ulls blaus: blaus, plens de suavitat i d'harmonies: quelcom inexplicable, però que hom sent dintre l'ànima quan plora un violí llunyà l'extranya música d'un nocturn de Chopin, o, en el silenci de la nit, una veu amiga, vellutada, diu lentament uns versos d'Alfred de Muset:

Però; hom pot comprendre una pecadora: una gentil pecadora, de cos petit i perfumat; plena d'elegància cosmopolita que sap tots els secrets divins per a torturar-nos d'amor i passió, que en el fons de les seves conques enfosquides hi brillen uns ulls blaus; miraculosament blaus?

Per çò, nostra gentil amiga, te per a nosaltres, amants de tot el que és estranyament pertorbador, un encant irresistiblement atractiu. I hom, voldria ésser poeta, de belles i sonores rimes, per cantar l'esguard de la petita amiga d'ulls blaus: pecadora sòbria en la ciència d'estimar.

ALFRED GILABERT I PONSODA

El quadre antic de la masia *

El quadre antic de la masia
dintre la cambra, és un encant.
El quadre antic de la masia
fa recordar la llunyania
d'un temps passat, d'un temps galant.

Dins una nit plena d'estrelles
dorm el jardí tranquilament.
Brillen suaument les perles belles
del brollador, fetes argent

Sota la calma vespertina
baixa una barca pel canal...
S'alça la pàlida boirina
d'un bell misteri nocturnal...

Quan la barqueta és arribada
davant la escala del jardí,
un jovencel de faç tapada
salta de dins, i amb gest feli.

va caminant per l'avinguda
de la mansió, mitj abscondit.
Sa lleu remor marxa perduda
sota la fosca de la nit...

El brollador va salmejant
son cant gentil, goig de rialla.
I a dins la barca vacil·lant,
el vell remer vigila i calla...

Trepig sobtat sobre l'arena.
El vell remer s'alça amatent...
Are la lluna riu serena
sota el sagrat reculliment.

I are el galant de faç tapada
torna altre cop vers el canal,
portant als braços, desmaiada,
a una donzella virginal

Quan despuntegi el novell dia
ja es trobaran el casal buid.
Oh, bella nit de galania,
feta, de cop, segle divuit!...

El bell aimant saltarà a dintre
i el vell sa feina rependrà,
i la barqueta, fosca endintre,
canal amunt s'expandirà.

I es parlarà d'una captura
feta de nit per l'aimador...
Ningú hauria esment de la aventura
mes que'l jardí i el brollador!

JOAN POVILL ADSERÀ

(*) De la col·lecció «Amor Camperol» premiada
en els nostres Jocs Florals amb el premi d'En Lluís
Nicolau d'Oliver.

De la col·lecció RETRATS

El vagabond

Senyora, no maldeu. Jo us regracio
la bella voluntat que m'oferiu:
vostra promesa és força temptadora;
prò per mi no, que soc bon xic altiu.

Ja ho veieu: no soc més que un trist cap-
[taire,

que menjo arreu i dormo en un tocom;
m'encalquen els brivalls, els cans em lladren;
soc malmirat per tot i per tothom.

Prò pel llarg de ma vida vagabonda
hi passo com un rei, triomfalment;
que són els meus camins totes les terres,
i em canta al pit la llibertat del vent.

Salto a les hortes, si el pagés és fóra,
i cullo els fruits madurs que més em emplau;
salto als corrals i l'aviram m'emporto,
i em ben afarto a qualsevol afrau.

Es innoblesa, diuen, el malmetre,
entre furs i captant, la joventut;
prò a mi què em fa? si la vida m'és grata:
jo no entenc de pecat ni de virtut.

Al món roba tothom: uns amb violència,
abscondits pel revolt d'un camí-ral;
altres en plena via ciutadana,
amparats per la Star o pel punyal.

Roben els traficants de totes menes,
minúsculs venedors, alts comerciants;
i els més greus lladrocins ens pervenen
dels qui munten als llocs més fulgurants

Jo no oceuixo furtant ni m'enriqueixo;
furto només per animà el ventrell:
si l'aucell pot campà-se-la onsevulla,
perquè no puc fer jo com fa l'aucell?

Direu que és mala cosa la vagància,
i que altifica l'home el treballà;
prò, Senyora, també és treball ma vida,
més planer, si voleu, menys inhumà.

Esmerso caminant llargues jornades
sota l'alé de foc d'un sol d'istiu;
m'empaïta el galopar de la tempesta,
i xop fins a forcat, travesso el riu.

Només que el meu treball és d'altra mena;
no el regula sino ma voluntat:
ni la campana m'anuncia l'hora,
ni treballlo més temps del que m'és grat.

No em blego, a tall d'esclau, sota l'imperi
brutal de qualsevol burgés mesquí;
ni ha d'abonar ma sang cullides d'altri,
que poc o molt, treballlo sols per mi.

Soc l'etern vianant, que a cada poble
no hi sé romandre més d'un jorn segü;
i he pujat de menut tan i tan lliure
que no'm sabria torcer per ningü.

Em somriu en al pas formoses dónes,
mal que duguï els vestits espellifats,
i em brinden amb les galtes abrindades
el secret d'uns amors apassionats.

Es potser perquè em saben de passada
o pels perfums que duc de tot arreu,
que gusten de la flor de mes carícies
i s'encanten amb l'aire de ma veu.

Jo vaig besant-les totes, com l'abella
va besant d'una a una les flors d'or;
prò ho faig sense il·lusió, solament d'esma;
prò al besar-les no hi poso gens de cor.

I mai ve a il·luminar-me el record d'elles,
bon punt l'esclat de ma passió fini:
cullo les roses, tot seguit les llenço
a qualsevol indret del meu camí.

Senyora, perdoneu, si us importuna
el caient desinvolat del meu parlar;
no sé fer-ho altrement, i els mots em salten
tal com els sento al pit volatejar.

No té pas el prodigi vostra ofrena
de captivar ma inquieteta joventut;
prò, creieu-me: sou la primera dóna
que ha fet entendri un xic mon pit eixut.

Potsé, algú cop per ma infinida via
heuré els perfums d'aquesta tarda d'or;

i aquests besos d'avui tan amorosos,
qui sab si alguna volta,
els sentiré murmurejà en el cor.

Adeu: són flamejants vostres encisos,
prò soc altiu, i tinc el cor valent;
que són els meus camins totes les terres,
i em canta al pit la llibertat del vent.

RAMON BERGADÀ

Del dir popular

Bon punt els aurífics raigs del sol amara-
ven de xardorosa claror el cim del Puig de
Lia, se veien voleiar, sosmoguts per l'oratge
suau, mil penjerolls de roba blanca, al bell
mig de la carena. Els pagesos de la rodalia,
que n'havien esment, no trobaven explicació
acceptable a tan estranya feta. I acostumant-
se poc a poc a la visió de la roba estesa al
cim del Puig, acabaren per no fer-ne cas.

..

En Quirse del Mas Oriol s'adonà d'una cosa
ben rara. Cada dia cap al tard, quan el cel
plorava amb llàgrimes d'amatistes i topacis
la fugida del sol, el millor porc de la cort
apretava a correr camps a través, en direc-
ció al Puig de Lia. No hi valien crits ni ame-
ces. El porc anava tan lleuger que prompte's
perdia de vista.

Al sortir els primers estels per l'immensa
volta, curiosos d'esmoreir amb sa inquietosa
llum les cruces de la nit, retornava'l porc
per trobar en la cort el repós de la jornada.

Intrigat en Quirse d'aquesta anomalia, ma-
nà a la porqueirola que un capvespre'l seguís,
i que per no perdre'l de vista li lligués un
llarc cordill a la cua.

Així ho feu la porqueirola, i seguint al
porc, arribà al cim del Puig tota cansada.

—¡Tu si que m'has ben llaçat, porc del dia-
ble!—deia tot asseient-se en una pedra bruna
la pebre xicota; quan heusaquí que apare-
gueren, com per encant, una colla de gojes
de còs blincadiç com joncs de ribera i cara de
satí rosat i ulls nítids de blau de cel i cabells

de seda daurada, que dançaven alegroies saludant l'eixir de la lluna. Una d'elles, que semblava comandar, era d'una formosura tan extraordinària que captivava'l cor. I aquesta fou la que apropant-se a la porqueirola amb veu imperiosa preguntà:

—¿Què vens a cercar a n'el Puig de Lia, noia del Pla?

—Perdoneu senyora—respongué la noia.— Jo he vingut darrera'l porc que m'escapava...

—Sort ne tens d'aquesta raó... No tornis pas més a acostar-te. Té; te regalo aquest segó. Guarda'l be dins la teva falda i no'l llencis, que no t'en penediràs mai. Fes via al Mas.

—Mercès senyora, mercès tantes,—mormorà la porqueirola. I arreplegant la falda i empenyent al porc, devallà amb afany per les dresseres cap al pla, mentres les gojes reien i dançaven en lloança de la lluna, que feia son camí pel cel tenyit de blau profund.

* * *

En essent a mig camí la porqueirola's digué:

—¿Què'n faré del segó, tant que'n tenim al Mas? Be, be, jo el llenço. No més me fa nosa

I tal pensat, tal dit; escampà el present de la goja per les vores del camí.

—En arribant al Mas, explicà al amo tot lo que l'hi havia passat.

—Si haguessiu pujat, l'amo, ja'n foreu enamorat! ¡Quines gojes més xamoses, les del Puig! Una d'elles m'ha donat una mesura de segó que jo he llençat perquè'm destorbava. El duia a la falda... i... ¡que veig! ¡Guaiteu l'amo, guaiteu; a les faldillas hi duc or! ¡Les engrunes ae segó que hi han quedat aferrades s'han tornat d'or! ¡Quina llàstima no haver-lo guardat tot! Ja m'ho deia la goja: «no t'en penediràs.» ¡Quina llàstima!

* * *

En Quirse, fortament interessat, un dia a posta de sol se'n anà al Puig. I essent en el Puig, veié les gojes. I veient-les s'enamorà de la més formosa. I enamorat, li feu ofrena del seu cor i li pregà per que fos sa esposa.

Com que'l xicot no era pas despreciable, sino molt al contrari, la goja accedí a la fi als seus requeriments, amb la sola condició de que mai li diria *goja* ni *boja*.

* * *

Ja tenim en Quirse content com unes Pasques, casat amb una dòna molt entesa, molt feïnera i molt curosa de la casa.

El matrimoni tingué una filla...

Passaren anys... En Quirse complia la condició imposada.

Are ja sabia'l per què de la roba estesa del Puig, però ho callava per no exposar-se a dir quelcom que no agradés a l'esposa.

* * *

Un dia l'amo del Mas se vegé precisat a anar a Girona.

En essent fora, la muller, que posseïa la forta intuïció de les gojes, conegué que amenaçava una gran tempesta que assolaria'ls blats a punt de segar. I ho digué a sa filla i convíngueren en que'ls mossos seguessin el blat.

Al arribar en Quirse i trobar els blats segats i engarbellats sens ordre seva, s'enutjà molt i començà a dir disbarats.

—¡Ja no havies d'ésser *boja* com són totes les *gojes*! Mala muller...!

Encare no ho havia acabat de dir, que la muller ja havia desaparegut, i a les hores recordà les condicions que va imposar-li un dia i s'arrepenti; però ja era tard.

* * *

Esdevingué una tempeste. Tots els camps veïns quedaren fets una llàstima. L'única cu llita salvada fou la d'en Quirse.

¡Com reconegué l'home'l bé que li feu l'esposa i el mal comportament qu'ell tingué amb ella!

¡Ja ho veus, filla meva, la mare ha fugit de nostra llar—deia sanglotant en Quirse, a sa filla.—¡No la veurém més!

—Si pare, si, jo cada dia la veig; ve a pentinar-me.

—¿A pentinar-te?

—Sí.

—Que bé, Mira, demà quan vingui, mentres te pentini, li cuses les faldilles amb les teves, em crides. ¿Ho faràs?

—Sí, pare.

La goja com de costum anà un matí a pentinar a sa filla.

La nena, obeint al pare, dissimuladament començà a cusir. Però ho feia tan esverada, que la mare ho notà, i clavant-li una lleu bofetada, s'esvai soptadament deixant-la tota sorpresa.

Des d'allavors ensà, mai més retornà al Mús la muller d'en Quirse, i des d'aquella diada els pagesos del pla no vegeren penge-rolls de roba blanca al bell mig de la carena, quan els aurífics raigs del sol amaraven de xardorosa claror el cim del Puig de Lia.

J. GOMIS LLAMBIES

Del llibre «Proses» premiat als nostres Jocs Florals amb el premi d'En Xavier Gambús.

Gelosia

Heu baixat al jardí, bella marquesa,
quan encara restava de la nit
entre les flors, la dolça placidesa
i'l darrè estel brillava en el Zenit.

Heu baixat i heu cullit la flò mes bella,
i l'heu besada amb un frisós delit;
heu aixecat l'esguard mirant l'estrella
tot apretant la flò al escot del pit.

Jo no se pas perquè li heu tret la vida
an'quella flò d'olor tan esquisida,
portant-la a vostra cambra tota llum;

tal volta perquè essent amb vos junyida
us remembrés, avans d'esser marcida,
del ball recent, un adorat perfum.

JOAN PORTA I ESTANY

Noticiari

DELS JOCS FLORALS DE GRACIA. — Han obtingut premis al esmentat Concurs literari els celebrats poetes Joaquim Ayné Rabell, Mossèn Francesc Gay, prevere., Josep Pujadas Truch. Antoni Ollé Bertrán, Ramón Torres i Rosell, Ignaci Ribera i Rovira, Octavi Saltor, Segimón Torrebadella, Joan Porta i Estany, Salvador Borrut, Ramón Surinyach Senties i altres.

DELS JOCS DE MASNOU. — El secretari dels Jocs Florals d'aquesta xamasa vila, En Josep Pujadas Truch (carrer de St. Pere, Masnou) està constantment rebent adhesions i ofermes perquè aquesta festa revesteixi la grandiositat de la celebrada ara fa dos anys. L'ornamentació de la sala de festes del Casino, lloc assenyalat per a la celebració dels Jocs és a càrrec de l'artista N'Agustí Casals. El lloc destinat a presidència serà cobert per una grossa bandera catalana. Totes les societats recreatives, esportives i culturals de la vila el dia de la celebració de la festa no faràn res en llurs locals respectius, a fi que aquesta revesteixi l'explendor més gran possible. L'acte serà amenitzat per una cobla empordanesa. El dia 20 del mes que som acaba el termini per a l'admissió de composicions i la festa tindrà lloc la tarda del diumenge 3 de Setembre.

UNS JOCS FLORALS A LA BARCELONETA? — Serà molt probable la celebració d'uns Jocs Florals en la populosa barriada de la Barceloneta. Segons rumors algunes personalitats de la Literatura ja estan treballant per l'organització.

UN MONUMENT A «EN PEP VENTURA». — L'entitat «Foment de la Sardana» i «Aplec de la Sardana» treballan activament en recollir cabals per aixecar aquest monument al «Avi Pep», el sencill music que tan bellament feu ressorgir la Sardana dins del veritable sentit popular que devia tenir el poble català.

Es reben subscripcions en el local del Centre de Dependents del Comerç i de l'Indústria, Rambla Santa Mònica, 25.

LA VAGA DE CORREUS. — Ja tornem a trobar-nos amb una de les més lamentables vagues que perjudiquen el país.

Sembla mentida que no es procuri més perquè dintre d'Espanya no succeeixin aquestes coses.

Quan un país no sab governar-se a si mateix, com vol anar a civilitzar terres estrangeres?

Jocs Florals del Once de Setembre. — Són un fet aquests patriòtics Jocs Florals que tindran lloc el dia 11 de Setembre, organitzats per diferents personalitats literàries en el local de l'Associació Autodomista Catalunya del Districte V.

Seràn un veritable aconeteixement literari-patriòtic en el que's considerarà com a premi d'honor i cortesia, una formosa Englantina d'argent que s'adjudicarà al poeta que mellor glosi l'immortal data del 11 de Setembre, i el qual, elegirà una Regina de la festa que portarà la representació de Catalunya redimida.

Tots els temes seràn històrics sobre diferents fets ocorreguts contra Catalunya des de la mort del Rei Martí l'Humà fins als nostres dies. No publiquem el cartell per manca d'espai.

ESTRENA. — El dia 16 del passat Juliol assistirem a la reestrena de dues obres, «La llum de la bondat» l'una i «El doncell llenyataire» l'altre del celebrat autor En Casimir Forns, en el saló d'espectacles del Foment Marti-nenc.

En dites obres, (que són de les que se'n diuen de teatre d'infants) s'hi descobreixen

bells pensaments, reflectant-s'hi de fàisó primordial, l'amor vers al pròxim.

Totes dues ens agradaren moltíssim deixant-nos impresionats l'estil amb que dialoga en Forns, lo que demostra té una gran habilitat d'escriure.

Els concurrents aplaudiren molt, obligant a l'autor sortir a l'escenari

Rebi el bon amic Forns nostra més fervent felicitació, desitjant-li com a lluitador per l'Art, un camí amarat de triomfs.

Ha vingut a les nostres mans un exemplar de la formosa revista «Nació Catalana» en la que fan un homenatge al nostre estimat amic i poeta de la Pàtria, Joaquim Ayné Rabell, enaltint la seva obra literària amb uns tons molt xardorosos de catalanitat.

Correspondència

Pere Matalonga. — Hem rebut el seu treball. Serà publicat.

Ramón Bergadà. — Tindré en compte el que'ns diu.

Ramón Costa. — Ha sigut anotada la seva direcció.

Ramón Sallés. — Rebuda la vostra carta amb retràs, no ens fou possible assistir a la festa.

Josep Garcés. — Anirà.

Martí Pujol. — No ens agrada.

Pere Puig. — Serà publicat.

Josep Rovira. — El seu desitg serà satisfet.

Manel Roda. — Mercès per l'interès que's pren per nosaltres, emprò ja tenim correspon-sal a l'Habana.

Preus de subscripció: BARCELONA: Trimestre Ptes. 1'25 — FORA: Ptes. 1'50

ES PUBLICA ELS DIES 10 I 25 DE CADA MES

: : : : Suscriviu-vos a
"CATALUNYA LITERARIA"
que'n ella hi trobareu la
bona literatura per espla-
iar vostre esperit : : : :

Suscripció:

BARCELONA

Un trimestre. 1'25 Ptas.

FORA

Un trimestre. 1'50 Ptas.

Llegiula i Propagueula

ESTAMPES, GRABATS,
MARCHS I MIRALLS

Fill de

Joan Amigó

Petrixol, 10 :: Sucursal al 18

BARCELONA

DISPONIBLE